

L'ESCOLA I LES NOVES GENERACIONS

S'observa, de la guerra ençà, una preocupació constant i aguda encaminada a trobar les normes de major eficàcia per a la formació espiritual de les noves generacions. L'home es la valor integral, absoluta, en totes les manifestacions de la vida. I al cultiu d'aquesta valor sembla que's conjuguin tots els esforços de la generació actual, amb un noble afany de superació.

Realment, no es molt afalagador l'ensorrament apoteòsic de la nostra civilització. Quan crèiem que en els sentiments i en la voluntat dels homes havian fet florida tots els refinaments espirituals, la tempestat d'odis i de tragèdies que acaba d'açolar a Europa ens mostra amb horror que encara el fang, es a dir, els instints salvatges, son la primera potència de la vida.

Al volguer dotar a les joventuds de noves orientacions que destrueixen en absolut aquests atavismes, aquest domini dels instints en la conducta de les masses, tothom ha girat els ulls vers les escoles. De les escoles s'espera el miracle de la resurrecció espiritual dels pobles. Diria's que's demana al Magisteri una dictadura sobre l'ànima de les noves generacions.

L'instrument ha sigut ben escullit. Es en l'escola on poden forjar-se les noves idealitats, el nou ritme de la vida. Però, com? Poden respondre les escoles d'avui an aquestes necessitats del nostre avenir?

Decididament, no. L'escola d'avui realitza una labor fragmentària; instrueix, però no educa. Amobla cervells, però no els

forma. No escatim si es culpa dels plans d'ensenyaments, o de les normes estretes imposades, o de la rutina triomfadora. Però el fet verídic, indubitable, es que l'escola es cuida de les assignatures, però no es cuida de l'home; presta coneixements, però no actualitza la valor absoluta; l'individu.

Tal com avui compleix la seva missió l'escola, comet un error greu. L'instrucció per si sola és una arma fragmentària en la lluita per la vida. L'instrucció és una cosa fàcilment olidable, mentre que l'educació integral es torna substància de la propia vida. Es poden sapiguer de memòria totes les assignatures, i és pot ésser un perfecte canalla. Sols l'educació dóna vigor espiritual; es la base de tota cultura, i pot dir-se que l'home val per la seva educació.

Un catedràtic, un professor, creuen que llur missió és acabada si logren explicar impecablement la llur assignatura. I creurien segurament que s'aparten de llur deure si vetllaven la formació de la voluntat i del caràcter i si controlaven la conducta del deixeble.

Aquí rau, precisament, la nova orientació que s'espera de l'escola; que tendeixi a la formació integral del ciutadà. Que no's dongui ninots amb coneixements, que tan poden aplicar-se al bé com al mal. Que's dongui homes que pensin, que sentin, bons, treballadors, honrats, lleals, sincers, elegants.

L'escola deu ésser una preparació eficaç

per a la vida. I l'obra més meritòria que pot realitzar, no serà pas el d'amoblar un cervell amb tota una enciclopèdia, serà la d'educar la voluntat i els sentiments, formar el caràcter, despertar l'afany de superació, i retornar a la societat, del troç de matèria que aquesta li entrega, la llevar fecunda d'un Home.

Homes de criteri, homes de voluntat. No hi ha res tan apagat entre nosaltres com la facultat crítica. És difícilíssim formar-se criteri i decidir-se a actuar. En les assemblees, en les reunions, esglaia el munt de gent que no saben què decidir. Patim de torpesa mental i d'una impersonalitat atterradora. Però, és que poden esperar-se altres resultats dels nostres sistemes d'educació imperants? En què i com s'aguditzen les facultats creadores del deïxeble?

Fa poc encara, un home de la solvència intel·lectual d'En Vallés i Pujals, llençava, des de la tribuna del nostre CENTRE, una mortificadora diatriba contra l'absoluta inu-

tilitat del batxillerat. I un batxiller ja no te dret a ésser una cosa inútil, perquè te de dur ja en el pensament el traçat ideal del camí de la seva vida.

Si les noves generacions han de lograr enlairar les nostres normes de vida, si han de deixar un rastre immortal de llur pas pel món, es necessari que de l'escola surtin ja amb sed d'universalitat, coneixent tots els ressorts inagotables de la personalitat humana, enriquides de voluntat i amb una nova sentimentalitat i amb una preparació moral que'ls hi obligui a aportar a l'esforç conjunt de l'humanitat tota l'activitat creadora dels esperits ben cultivats.

Perque, reconeixem-ho. Totes les dolors que'ns afligeixen parteixen de l'impotència de l'home per a dominar-les, per a suprimir-les. I no obstant, es infinita la força de l'home. Si l'escola logra actualitzar aquesta força infinita, l'home devindrà l'eix del ritme universal.

Tan de bó que les noves generacions assoleixin aquest ideal.

A. MARTI BAIGES

